

бѣхъ обадили, и се помолихъ да не забавятъ едно толкось голѣмо благополучие. Докторътъ даде воля и Марончеля го доведохъ при мене.

Охъ! какъвъ чясъ! и двама извикахми: «Живъ ли си още! Охъ! приятелю! охъ! брате мой! какъвъ добъръ день за насъ! да бжде благословенъ Богъ!»

Нъ тая безкрайна радостъ не се забави да даде мѣсто на една голѣма жялость. Марончели, като ме видѣ тѣй измѣненъ, както бѣхъ, не трѣбуваше да се е почюдилъ толкось колкото азъ: той знаеше, че бѣхъ прѣтеглилъ една голѣма болѣсть. Колкото за мене, азъ знаяхъ, че не бѣше болѣдувалъ, не чякахъ да го намѣриж толкось измѣненъ. Едвамъ се познаваше. Чъртитъ му едно врѣме толкось хубави, толкось пълни съсъ живость, бѣхъ поблѣднѣли и съсипани отъ тѣгата, отъ гладътъ, отъ лошиятъ въздухъ на единъ тѣменъ заданъ!

Съсъ сичко туй, да се гледами, да се чювами, да не се раздѣлями веке, туй бѣше за насъ едно утѣшене. Охъ! колко нѣща имахми да си повѣривами, да си припомнима, да си повтарями! Каква сладость за насъ да плачимъ наедно! Какво съгласие у идентъ ни! Какво удовлетворене да мислимъ същото за религията! и, макаръ да бѣхми неприятели и двама на невѣжеството и на варварството, да не мразимъ никого, да оплакувами невѣжитъ и варваритъ, и да се молимъ за тѣхъ.

Донесохъ ми едно перо и хартия, за да пишѣ на родителитъ си.

Нъ, защото това позволение бѣше дадено като